

תכלס, ככה צדיק מסיים שלפשוטונדע נצחי / ערן ורימונדה

קראנו לו אבנר. כאשר נולדו ילדיי הפך ל"סבא אבנר" ובהמשך ל"סבא".

כאשר אבנר נכנס/הצטרף אלינו למשפחה, הוא בחוכמתו לא ניסה להיות לי להורה - אלא חבר - וזה צלח. היה לנו קשר מיוחד והבנה דרך מבט, עם אינטרסים משותפים לדאוג לאמא ולאחים.

בהמשך, כשרימונדה ואני בנינו את ביתנו, התגייסו סבא ואמא ועבדו במרץ בגנות ועוד.

סבא ייצר שערים ושילוט בידי האומן - חרש הברזל שלו.

כל שבוע היו מגיעים ומשחקים עם הנכדים בארזים.

סבא היה מקריא סיפורים בסבלנות ובקול המיוחד שלו.

בתור ילד לימדת אותי איך לטפל ולהתייחס לחיות במשק הילדים וסמכת עלי (ילד בכיתה ד' או ה')

שאעשה את מה שצריך. זה נתן לי בהמשך את הידע וההבנה מהי אחריות ואת חשיבות המעשה הנכון.

בסבלנות היית מפרק משהו ומסביר באריכות איך הוא עובד ואיך להרכיבו מחדש. לעיתים כבר לא באמת הקשבתי כי כמה אפשר... זה חזר בשנים האחרונות, כאשר לא מצאת מה לספר, היית מתחיל לתאר איזו מלאכה שאתה עוסק בה כעת. הפעם הקשבתי כי ידעתי כמה חשובה לך התקשורת בינינו.

בעת האחרונה, כאשר דיברנו עמך, היית חוזר לסיפורי הילדות על נהלל, גן שומרון וכמובן על הקיבוץ.

היה קשה ועצוב לראות את ההתדרדרות ואת חוסר מצב הרוח.

סבא אבנר, "דמות מקראית" ממש. יהיה קשה לתאר את הקיבוץ בלי דמותו המתנשאת - עמוד הדגל.

אתמול הנחנו יד על המצח הענק, הפנים היו שלוות וזה נסך בי הקלה. בירכתי אותך. וכמו תמיד, בדרכך, המשכת הלאה.

